

POSTANOWIENIE

28 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 28 maja 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P.S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu, Skarbowi

Państwa - Sądowi Rejonowemu w Środzie Śląskiej i Prokuraturze Rejonowej

w Środzie Śląskiej

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej P.S.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 29 marca 2023 r., I ACa 741/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa-Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Sieradzu na rzecz adwokat M.B. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych obejmujących należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem udzielonej powodowi z urzędu pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 29 marca 2023 r., I ACa 741/22, oddalającego jego apelację w sprawie o zapłatę.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na fakt, iż na podstawie zebranego materiału dowodowego ocenionego zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów można ustalić, że poniesiona przez powoda szkoda wynika z przestępstwa, polegającego na niedopełnieniu obowiązków oraz przekroczeniu uprawnień w czasie wydawania decyzji i prowadzenia postępowań przez organy państwowe.

Skarżący wskazał również, że zaskarżony wyrok został wydany w warunkach nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Argumentacja skarżącego, zawarta we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zmierza do zakwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że roszczenie powoda o odszkodowanie za utratę wartości pojazdu uległo przedawnieniu 14 maja 2008 r. Natomiast wniosek o zawezwanie Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego we Wrocławiu do próby ugodowej został złożony dopiero 23 stycznia 2015 r., a zatem po upływie terminu przedawnienia roszczenia. Sądy obu instancji prawidłowo ustaliły, że w sprawie powoda nie doszło do sytuacji popełnienia czynu zabronionego w rozumieniu kodeksu karnego, co umożliwiałoby stosowanie przedłużonego terminu przedawnienia określonego art. 442¹ § 2 k.c.

Odnosząc się do kwestii nieważności postępowania - ze względu na naruszenie zasady kolegialności składu orzekającego sądu drugiej instancji - należy odwołać się do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22, której nadano moc zasady prawnej. W powołanej uchwale Sąd Najwyższy stwierdził, że rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego, ukształtowanym na podstawie art. 15zzs1 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.), ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W niniejszej sprawie uchwała ta nie może odnieść zamierzonego przez skarżącego skutku, gdyż zaskarżony wyrok został wydany 29 marca 2023 r., a więc przed datą wydania uchwały. W związku z tym nie można przyjąć, że wskazana przesłanka do przyjęcia skargi kasacyjnej zaistniała w niniejszej sprawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 1964). O kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu orzeczono stosownie do § 8 pkt 7 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 763).

[SOP]

[r.g.]